Kauno Tado Ivanausko progimazija

Kūrybinis darbas

Paveikslas

„Pavasaris”

Paruošė Augustė Kuznecovaitė, 8 kl.
Vadovė – technologijų MM
Regina Lekauskienė

Kaunas, 2014

Įvadas

Šių metų olimpiada skirta Kristijono Donelaičio 300 gimimo metinėms paminėti. Tema „Metų laikai“ man asocijuojasi su unikaliuoju kūriniu „Metai“ . Pavasaris, gaiva, žaluma, pavasarinė visa budinanti saulutė („Jau saulelė vėl atkopdama budino svietą...“). Mintys apie gamtos atgimimo metą mane nuteikė darbui, taigi teko įgyvendinti svajones... Pasidalinus idėja su mokytoja, nusprendėme, kad galėtume išsiuvinėti dar tris paveikslus ciklui ,,Metų laikai“ pagal K.Donelaitį, taip sukuriant naują puošybos elementą mokyklai. Tikiuosi, kad pavyks įgyvendinti svajones ir greitai galėsime grožėtis nauju mokyklos papuošimu.

Tikslai ir uždavinys

1. Paminėti ir pagerbti Lietuvos poetą Kristijoną Donelaitį;
2. Išsiuvinėti paveikslą mokyklai papuošti;
3. Puoselėti siuvinėjimo tradicijas rankdarbiuose.

Išsiuvinėti paveiklą „Pavasaris“ pagal K.Donelaičio kūrinį „Metai“

Veiklos planas

1. Paveikslo eskizo piešimas.
2. Piešinio siuvinėjimui paruošimas ir perkėlimas ant audinio.
3. Lininio audinio standinimas lipalu ir paklijavimas.
4. Piešinio perkėlimas ant audinio.
5. Siūlų parinkimas.
6. Darbo siuvinėjimas.

Literatūra

- http://www.gyvapagunda.lt/apie-lina/
- http://www.siulas.lt/viskas-apie-lina.html
- www.neriniai.eu/simegrafija
- https://www.facebook.com/media/set/?set=a.152075411517168.32031...
- www.auksarankes.lt/kategorijos/atlikimo.../siuvinejimas-simegrafija
- forumas.pasmama.lt
- http://www.linas.lt/lt/lininiu-audiniu-savybes/

PAVEIKSLŲ CIKLO „METŲ LAIKAI“ SIUVINĖJIMO ESKIZAI:

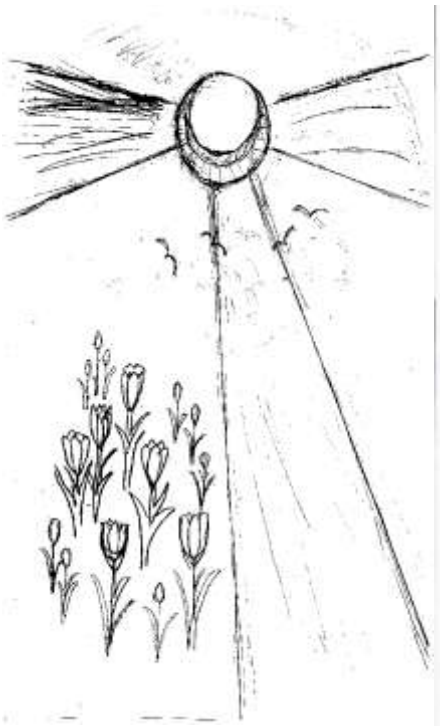

,,Pavasaris”

,,Vasara”

,,Ruduo”

,,Žiema”

Paveikslo ,,Pavasaris” piešinys:

(Pavasario žiedai – krokai)

Paveikslėlių analogai

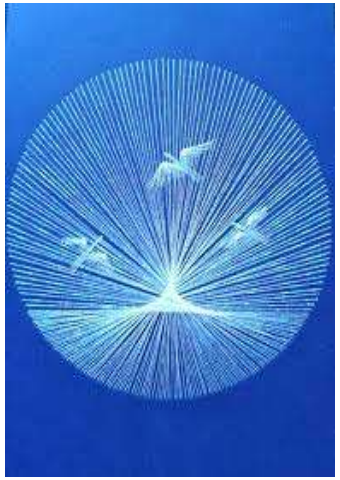

Lininis audinys

Parinktas plonesnis lininis audinys, kad išstandinus būtų kuo lygesnis. Standinimui naudotas lipalo tirpalas skiestas vandeniu (1:4),

Audinį sumirkėme ir pradžiūvusį išlyginome. Pakietinome neaustiniu paklijavimo audiniu.

Linas

Lietuvoje auga arba auginama: daugiametis linas, geltonžiedis linas, pievinis linas, sėjamasis linas, stambiažiedis linas.

Linas- bene vienintelis mūsų augalas, nusipelnantis tokios pagarbos, kad būtų apdainuojamas daugelyje senųjų mūsų tautos dainų, o tokia pagarba linui teikiama todėl, kad jis mus rengia, puošia mūsų namus.

Lietuvių protėviai linus pluoštui, kaip manoma, sėjo jau gilioje prosenovėje. XIX a. Lietuvoje buvo sėjami trijų rūšių: ilgūnėliai, šilkūnėliai, rečiau galviniai- grūdiniai linai.

Galviniai linai netiko nei audiniams, nei pardavimui. Jie žemučiai, galvenų labai daug, jos suauga kekėmis it kepurėmis, labai tankiai. Šis linų pluoštas labai trumpas, plonas, nors ir švelnus, tačiau audiniams nebuvo naudojamas. Galviniai linai būdavo sėjami tiktai sėmenims, iš kurių buvo spaudžiamas aliejus.

Ilgūnėliai linai išauga aukšti, galvučių turi nedaug, tik jos didesnės už galvinių linų galvutes. Jų pluoštas būna ilgas ir storas, bet sunkiai skiriasi, todėl verpėjos negali jų plonai suverpti. Jų gijos verpiant šiaušiasi ir todėl trūksta, ir iš tokių linų išaustas audeklas esti nelygus ir nestipras, todėl ilgūnėliai linai dažniau būdavo auginami pardavimui.

Šilkūnėliai linai yra senoviniai trumpučiai linai. Jie turi mažai galvučių, jos nedidelės, linų pluoštas švelnus ir gerai verpiasi. Iš šilkūnėlių linų išausti audeklai yra lygūs, gražūs ir švelnūs, todėl šilkūnėlius linus valstiečiai sėdavo savo ūkio reikalams ,jų pluoštą verpdavo ir ausdavo iš jo plonas drobes.

Linas - vienas seniausių pluoštinių augalų, naudojamų audinių gamybai. Linas yra aukštas, šiaudo pavidalo augalas ilgomis skaidulomis, kurių dėka pluoštą lengva susukti į siūlą. Linas yra stipriausias

augalinis pluoštas, 2 - 3 kartus stipresnis nei medvilnė. Lino ląstelė puikiai susiderina su žmogaus organizmo ląstele, sukurdama palankų efektą žmogaus organizmui.Linas yra labiausiai priimtinas audinys karštam vasaros klimatui del savo vėsinančio efekto. Lininiai audinai (drobė) gaminami iš linų. Plaušai suverpiami iš 60-100 cm ilgio stiebų. Kokybiškiausi linai auginami Belgijoje ir Olandijoje.

Linas-verplus augalinis pluoštas, vienas iš seniausių tekstilės pluoštų, kuris kultivuojamas nuo IV amžiaus prieš Kristų. Lino audinius egiptiečiai naudojo mumijoms įvynioti. Auginamas kaip vienmetis augalas, daugiausia kalvotuose regionuose. Lino pluoštas susideda iš 85 % grynos celiuliozės, didelio procento lignino ir pelenų liekanų. Linų pluošto paruošimas ir apdorojimas jiems suverpti yra palyginti daug darbo jėgos reikalaujantis procesas, kadangi susideda iš valymo, mirkymo, džiovinimo, smulkinimo, brukimo ir šukavimo. Lininiai audiniai yra labai stiprūs, blizgūs, su jais vėsu bei juos lengva skalbti. Pagrindiniai lino pluošto gamintojai yra buvusios Tarybų Sąjungos šalys, Airija, Prancūzija, Belgija ir Nyderlandai. Naudojamas vasariniams drabužiams (labai dažnai mišiniuose su įvairiais pluoštais, pvz., poliesterio pluoštu), lovos baltiniams, servetėlėms, staltiesėms, puošniems audiniams, specialios paskirties audiniams ir t. t.

Linas laikomas seniausiu natūraliu augaliniu pluoštu. Žmonės liną naudoti pradėjo anksčiau nei vilną, jau 5000 m. pr. Kr. Prieš 200 metų kas penktas europiečio dėvimas drabužis buvo lininis. Egiptiečiai jau 2000 metu prieš Kr. puoselėjo lino kultūrą, lininį audinį skambiai vadindami suaustu vėju.
Senovės Graikijoje lininiai drabužiai buvo aukštų dvasininkų privilegija. Didžioji Aleksandro Makedoniečio armija devėjo šarvus iš...lino. Buvo tikima, kad lino neveikia priešo kardai.XVI amžiuje iš plonyčių lininių siulų buvo neriami nepaprastai kokybiški nėriniai.Italijoje lininis audinys niekada nebuvo užmirštas.Šis vėsinantis pluoštas visada buvo naudojamas vasariniams drabužiams,pasižymintiems nerūpestingumu ir elegancija, dekoratyviniams nėriniams.

Rankų darbo nėriniai gali būti neriami keliomis technikomis: airiškais nėriniais (kai neriami motyvai tarpusavyje sujungiami), briugės nėriniais (kai daromos įvairiai vingiuotos juostos), nėrimas ant šakutės (neriama ant įvairių pločių šakelių), nėrimas tuniso vąšeliu (kai neriama ilgu vąšeliu), apskritasis nėrimas (kai neriama apskritai), plokštusis nėrimas (kai neriama eilėmis, pradedant kitą eilę

Savybės:

Linas greitai glamžosi, tačiau yra lengvai lyginamas. Linui būdingos raukšlės laikomos autentiškumo bei geros kokybes ženklu.

Maloni atgaiva esant aukštai oro temperatūrai. Žymiai geresnės lino savybės sąveikoje su oro temperatūra nei kitų pluoštų. Absorbuoja staigius temperatūros svyravimus.

Lininis pluoštas gali sugerti 20 % savo svorio ir nebūti šlapias. Audinys lengvai praleidžia drėgmę ir išlieka vėsus.

Linas per pusę sumažina radiacijos daroma poveikį ir apsaugo žmogaus organizmą nuo ultravioletinių spindulių.

Ypač rekomenduojamas asmenims, kurie jautrūs elektros krūviui, kadangi audinys atsparus statiniam elektros krūviui.

Tai visiškai beatliekinis produktas, gamtai ir ekologijai nesudaro jokio žalingo poveikio

Priežiūra:

Lininiai gaminiai skalbiami rankomis arba valomi drėgnuoju cheminiu būdu. Liną patartina skalbti 30°C temperatūros vandenyje. Audinį nėra paprasta skalbti, todėl reikėtų stropiai vadovautis nurodytais priežiūros ženklais. Skalbiant aukštoje temperatūroje, jis gali susitraukti. Liną galima lyginti iki 150°C temperatūros lygintuvu, jeigu kitaip nenurodo priežiūros ženklai. Geriausia lyginti garais ar kitu drėgnu būdu. Audinio ilgalaikiškumas prikauso nuo pluošto ir verpalų kokybės. Linas neturi elektrostatinių savybių, todėl dulkių dalelės nėra pritraukiamos ir nesilaiko prie audinio. Dėl to lino nereikia dažnai skalbti.

Linas gali būti balinamas įvairiais balikliais, kurie puikiai veikia nebalintą arba baltą audinį. Balikliai nerekomenduojami spalvotiems audiniams. Nenaudokite chloro turinčių baliklių, nes jie gali sugadinti audinio struktūrą.

Siūlų parinkimas

Siuvinėjimui naudoti „Muline“ siūlai.

Projekto įgyvendinimo akimirkos

Siuvinėta virvute, naudoti simegrafijos siuvinėjimo elementai, kirmėlaitės dygsnis.

Siuvinėjimo istorija

Siuvinėjimas buvo žinomas dar nuo gilios senovės ir jos lopšys, kaip ir kiti menai, buvo Rytai. Azijoje šis menas klestėjo anksčiau nei apie jį sužinojo graikai ir romėnai. Graikai jį perėmė iš persų, kai Aleksandras Makedonietis pamatė Azijos tautų prabangą. Asyrai ir žydai ištobulino siuvinėjimą, kurį išmoko iš Egipto tautos. Iki šių laikų išliko siuvinėjimo motyvų ant faraonų sarkofagų ir jų kapų. Senovės tautos drabužius gamindavo iš vilnos ir lino. Jau tada būdavo siuvinėjami piemenų apsiaustai. Tačiau tai buvo grubūs, netaisyklingi raštai. Viskas pasikeitė vėliau, kai Indijoje buvo rastas medvilnės panaudojimas. Ten pagaminti ploniausi audiniai ant kurių buvo siuvinėjama šilkiniais, popieriniais ir, pagaliau, auksiniais siūlais. Romėnai su siuvinėjimu susipažino apie 150m. prieš mūsų erą. Žinoma tiksliai, kad Romoje pirmas garbingas žmogus, pasirodęs auksu siuvinėtais drabužiais, buvo Trakvinijus Senasis. Apie šilką, kuris kilęs iš Kinijos, persai, indai ir egiptiečiai sužinojo prieš pat Kristaus gimimą. Romoje jis atsirado J. Cezario laikais. Justinijano laikotarpiu, pasinaudojus pavogtom iš kiniečių šilko lervom, buvo pradėta pirma šio audinio masinė gamyba, pirma Mažojoje Azijoje, o vėliau ir Egipte, pietų Europoje. Aplamai, Bizantijos laikotarpiu, siuvinėjimas labiausiai ištobulėjo. Buvo puošiama ne tik drabužiai, apsiaustai bet ir avalynė, durklų dėklai, balnai arkliams, pradėta siuvinėti sidabru.

Prancūzai siuvinėjimą išpopuliarino VI a., panašiu laiku anglai, o vėliau ir germanai. Dauguma buvo vaizduojama Švento rašto motyvai, kariniai epizodai. Kryžiaus žygio laikotarpiu Vokietijoje, šv. Henriko žmona vengrė šv. Stefana, prie rūmų atidarė audinių audimo, siuvinėjimo dirbtuves, kuriose pirmą kartą buvo sukurtas “vengriškas dygsnis” (kai visas fonas buvo užpildomas zigzagu). Šiuo laikotarpiu siuvinėjimas sugrįžo į Italija ir ten labai paplito. Tačiau vis vien tai buvo prabangos dalykas ir dėvėti apdarus galėjo tik turtingos personos. Dauguma gaminių buvo siuvinėjama vienuolynuose. Įžymiausi Italijos puošybos meistrai gyveno Venecijoje ir Milane. Net dailininkai, tokie kaip Rafaelis, piešdavo siuvinėjimo eskizus. Ispanai, kopijuodami italus, pasiekė taip pat aukštumų šioje srityje. Saksonijoje ilgą laiką tradiciškai buvo siuvinėjama ant balto audinio baltai. Šis stilius ir dabar labai populiarus pasaulyje. Aukštuomenės damos, tokios kaip Jekaterina Mediči, Marija Stiuart, Marija Antuaneta mėgo laisvalaikiu siuvinėti. Pradžioje raštai buvo kopijuojami iš rankų į rankas, vėliau siuvinėjimo piešiniai buvo išleidžiami knygų pavidalu. Pirmas piešinių rinkinys buvo išspausdintas 1527m. Pierre Quinty, kurių daugumą sudarė gėlių motyvai. Pirma siuvinėjimo mašina sukurta 1821m. Prancūzijoje, tačiau nei autoriaus nei veikimo principo istorijoje neišliko. Po 4 metų Barthelemy Thimonnier d’Amplepis sukūrė naują mašiną, kuri nebuvo labai patogi masiniam naudojimui. Tik 1854m. Geilmano staklės padarė perversmą šioje srityje. Vėliau jas dar patobulino Barb Shmitz. Tačiau, iki šių laikų, siuvinėti sudėtingus raštus buvo neįmanoma, nes piešinio įvedimas į stakles kainavo per brangiai. XX a. pradžioje staklių madas diktavo austrai, šveicarai ir vokiečiai, dabar lyderiai japonai. Programinės įrangos lyderiai šioms mašinoms yra Pulsemicro, siuvinėjimo siūlų etalonas www.madeira.de , aplikacijai naudojami lazeriai www.gmi.it , siuvinėjimo aksesuarai www.gunold.de , populiariausias žurnalas www.eurostitch.com , didžiausia paroda šioje srityje www.imb.de . Rankų siuvinėjimas ir dabar skaitosi prabangos, kokybės ir tikslumo standartas, tuo labiau, jai reikalingas vienodas piešinys abiejose pusėse. Jį daugumoje naudoja aukštos mados namai, o buityje labiau paplitęs siuvinėjimas kryželiu www.krestom.ru .

Simegrafija

Pavadinimas kilęs iš dviejų žodžių „simetrija‘‘ ir „grafika‘‘, nusakančių rankdarbio techniką: simetriškos linijos. Manoma, kad simegrafija atsirado Amerikoje. Čia nusistovėjo ir pagrindinės taisyklės, reikalaujančios, kad rankdarbyje vyrautų harmonija, būtų išlaikytas deramas atskirų dalių ir spalvų santykis. Atlikimo technika nesudėtinga: tarp standžiame popieriuje išbadytų skylučių tiesiami ir tempiami siūlų spinduliai. Simetriškai susipynę siūlai sudaro kvadrato, pusapskritimio formas , netikėtai galima atrasti pačius fantastiškiausius variantus. Simegrafijos darbeliai yra labai įdomūs ir gražūs. Jiems tinka įvairūs siūlai, tik jie turi būti gana tamprūs, gražiai derėti vieni prie kitų. Išsiuvinėti galima atviruką arba kvietimą, knygos aplanką arba skirtuką, paveikslėlį, dovanų dėžutę.
Savo rankdarbyje vietoj popieriaus naudojau lipalu standintą liną.

PRIEMONĖS:
Standaus vienspalvio popieriaus lapas,
Popieriaus lapas siuvinėjimo piešiniui,
pieštukas, trintukas, liniuotė, skriestuvas,
žirklutės, adatos, siūlai, klijai.

DARBO EIGA:

1. Ant popieriaus lapo nupiešiamas pasirinktas piešinys.
2. Pasiruoštas piešinys dedamas ant storesnio popieriaus lapo. Prisegamas sąvaržėlėmis.
3. Adata išbadomas visas piešinio kontūras skylutėmis per kartu sudėtus ir susegtus lapus.
4. Siuvinėjimo schema nuimama.
5. Siuvinėjama įtempiant siūlą tiek, kad jis neįplėštų popieriaus.
6. Siūlo pradžia ir pabaiga pritvirtinama lipnia juostele.

SIUVINĖJIMO PAGRINDAI

Siūlu sujungiamos viena priešais kitą esančios skylutės;

Siūlas tempiamas link šalia esančios skylutės ir perveriamas per ją į gerą pusę;

Siuvinėjama siūlus kryžiuojant rodykles judėjimo kryptimi.

Kuo plonesni siūlai, tuo „lengvesnis“ ir ažūrinesnis atrodo rankdarbis. Patartina, kad siūlo spalva kontrastuotų fono spalvai, nes kitaip nebus ryškus siūlo sukurtas ornamentas.

Kampo siuvinėjimas

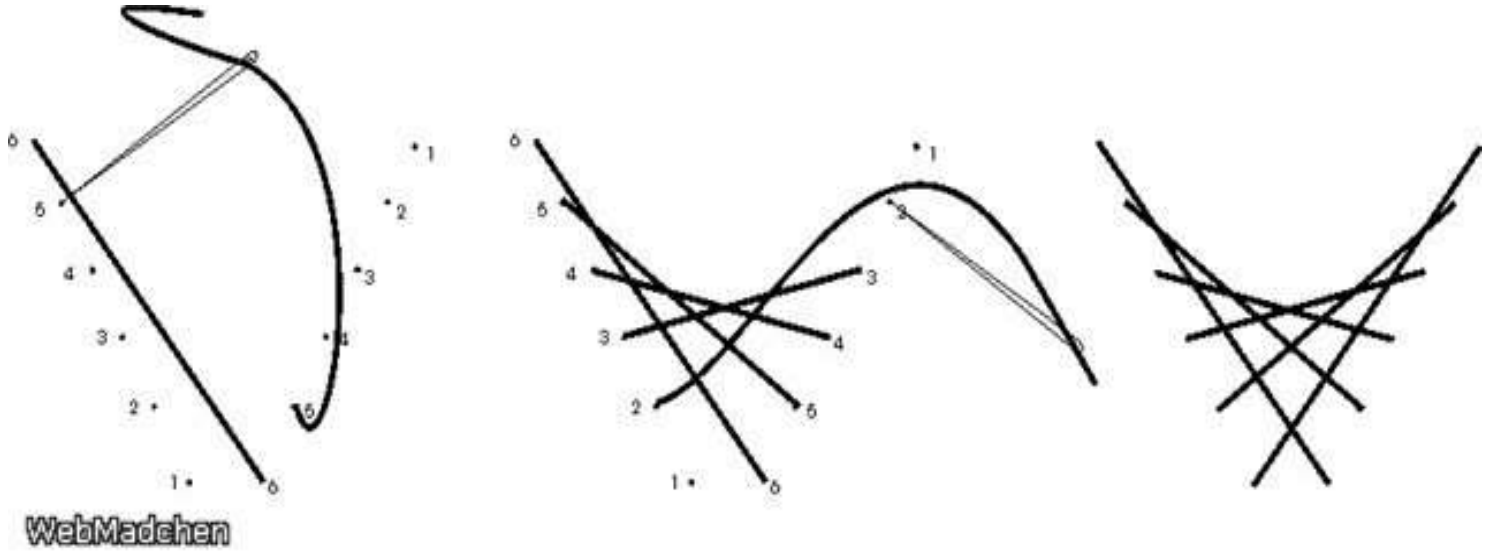

Apskritimo siuvinėjimas

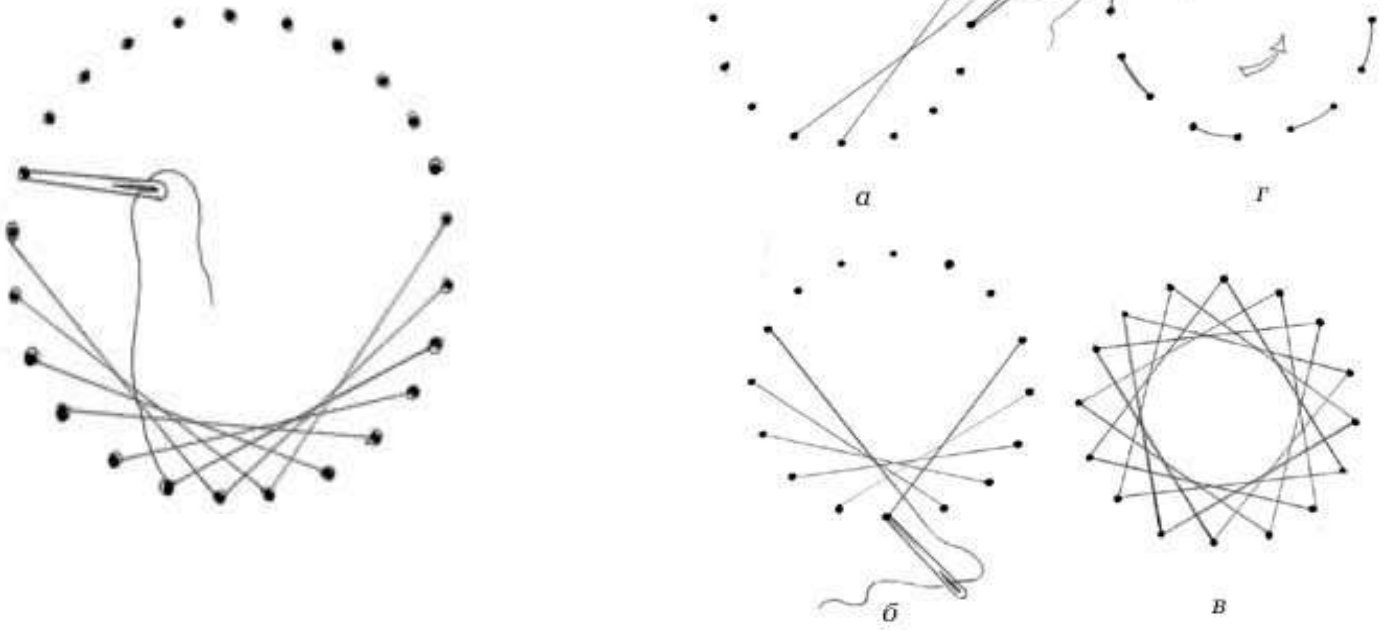

Atskiri piešinio segmentai siuvinėjami remiantis apskritimo ir kampo siuvinėjimo taisyklėmis.

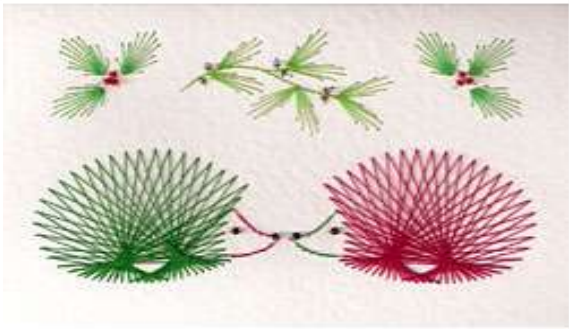

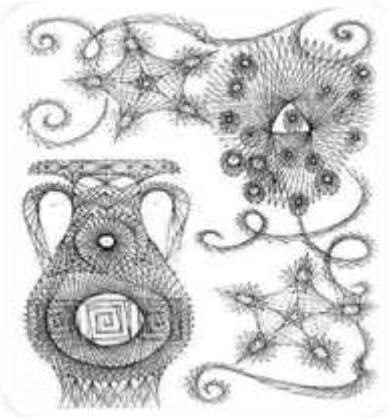

Virvutės dygsnis

Virvutės dygsnis taikomas kaip savaran-kiška siūlė ir prie kitų siuvinėjimo būdų: gėlių stiebeliams, lapų koteliams, įvairioms tiesioms ir vingiuotoms linijoms siuvinėti.

Virvutės siūlės dygsniai gerojoje pusėje yra dvigubai ilgesni negu blo-gojoje audinio pusėje. Dygsniai gerojoje pusėje yra beveik lygiagretūs su pagrindine siūlės linija. Dažniausiai virvutė siuvinėjama adatos smaigalį at-sukus į save. Pirmasis ir antrasis dygsniai yra vidutinio dydžio. Adata ištrau-kiama pirmojo dygsnio viduryje (a).

Dygsniai daromi visiškai vienodi. Jie turi gulti vienas prie kito. Padarius kiekvieną dygsnį, siūlas turi būti nuverčiamas vis į tą pačią pusę — į dešinę (b) arba į kairę (c). Virvutės dygsnis gali būti įstrižesnis (d).

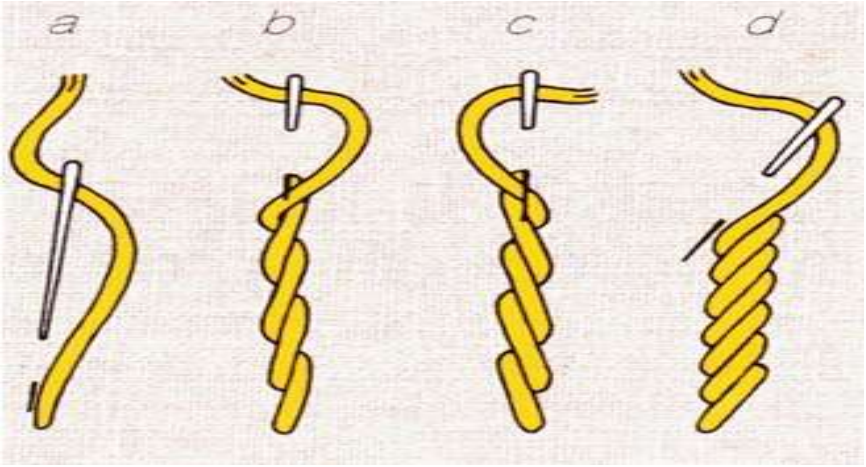

Kirmėlaitės Dygsnis

Siuvinėjama ilga stora adata. Siūlas pritvirtinamas išvirkščiojoje rankdarbio pusėje. Adata ištraukiama į gerąją pusę, daromas neilgas dygsnis atgal ir adata paliekama neištraukta. Laisvasis adatos galas apsukamas siūlu tiek kartų, kad kirmėlaitė būtų lygi linijos ilgiui (apie5-6 kartus). Tada adata ištraukiama per vijas jas prilaikant pirštais. Adata duriama į siuvinį ir ištraukiama į išvirkščiąją pusę - taip sutvirtinamos vijos.

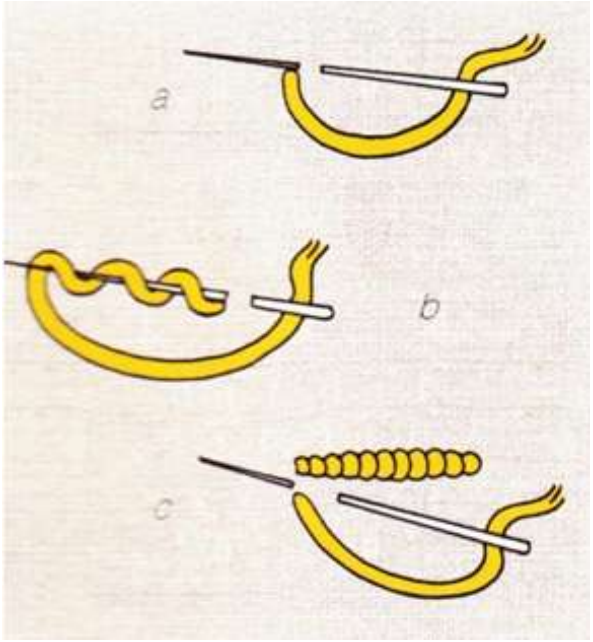

Paveikslas ,,Pavasaris“